

Joels bok og den laodikeiske syvendedagsadventistkirken – nummer tretti

Jeff Pippenger

2026-01-16

Nummer tretti

De messianske oppfyllelsene i Matteusboken omfatter veimerket for endetiden, veimerket for budskapets formalisering, to vitner om veimerket 9/11, hvorav det ene er et vitne om det indre budskapet til Laodikea og det andre det ytre budskapet om islams terrorisme. Det er passende at veimerket 9/11 er representert ved to av de tolv messianske oppfyllelsene i Matteus, for 9/11 omfatter den annen engels budskap, hvor det alltid er en fordobling. Døden den 18. juli 2020 var det femte veimerket vi betraktet, og deretter var røsten i ørkenen i juli 2023 det sjette, og oppstandelsen i 2024 var nummer syv. Den åttende messianske oppfyllelsen er midnattsropet.

Den åttende messianske veimerkingen er midnattsropet

Alt dette skjedde for at det skulle bli oppfylt som var talt ved profeten, som sier: Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, ydmyk, og ridende på et esel og på en fole, lastdyrets avkom. Matteus 21:4, 5.

Forutsigelse

Fryd deg stort, du Sions datter; rop med jubel, du Jerusalems datter: se, din Konge kommer til deg; han er rettferdig og har frelse, ydmyk og ridende på et esel, på en eselfole. Sakarja 9:9.

«Fem hundre år tidligere hadde Herren ved profeten Sakarja erklært: «Fryd deg storlig, du Sions datter; rop høyt, du Jerusalems datter. Se, din konge kommer til deg. Han er rettferdig og har frelse; ydmyk er han og rider på et esel, på den unge folen til et esel.» [Sakarja 9:9.] Dersom disiplene hadde innsett at Kristus gikk mot dom og død, kunne de ikke ha oppfylt denne profetien.»

«På samme måte oppfylte Miller og hans medarbeidere profetien og forkynte et budskap som inspirasjonen hadde forutsagt skulle gis til verden, men som de ikke kunne ha gitt dersom de fullt ut hadde forstått profetiene som pekte på deres skuffelse, og som fremholdt et annet budskap som skulle forkynnes for alle nasjoner før Herren skulle komme. Den første og den andre engels budskap ble gitt på den rette tid og utførte det verk som Gud hadde til hensikt å utføre ved dem.» The Great Controversy, 405.

Misforståelsen av Guds profetiske Ord var innvevd i historien om Kristi triumferende inntog, og også i den parallelle historien om forkynnelsen av Midnattsropets budskap i 1844. De hundre og førtifire tusen må forstå «profetiene som peker på deres skuffelse». Johannes i Åpenbaringen 10 får på forhånd beskjed om at budskapet fra den lille boken, som skulle være søtt i hans munn, ville bli bittert.

«Vi har intet å frykte for fremtiden, unntatt dersom vi glemmer den vei Herren har ledet oss, og hans undervisning i vår tidligere historie.» *Life Sketches*, 196.

«Herrens ledelse» i fortiden fremstilles, blant andre forsynets handlinger, som hans hånd som dekket over en feil i tallene, for det var ikke best for millerittene å forstå sin skuffelse på forhånd, like lite som det var best for disiplene å forstå alle elementene i sin skuffelse ved korset. Men historien om forkynnelsen av midnattsropet er identifisert som selve lyset som leder til himmelen, og dette bemerkes i Ellen Whites aller første syn. De hundre og førtifire tusen må forstå disiplenes og millerittenes skuffelser. Å avslå det lyset er å falle av stien.

«De hadde et klart lys oppstilt bak seg ved begynnelsen av stien, og en engel fortalte meg at dette var «midnattsropet». Dette lyset skinte langs hele stien og ga lys for deres føtter, så de ikke skulle snuble. »

«Hvis de holdt blikket festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at det var langt igjen til byen, og at de hadde ventet å være kommet inn i den tidligere. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra hans arm kom et lys som bølget over adventskarens, og de ropte: «Halleluja!» Andre fornektet lettsindig lyset bak dem og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt ut. Lyset bak dem sluknet, så deres føtter ble etterlatt i fullstendig mørke, og de snublet og mistet målet og Jesus av syne og falt av stien ned i den mørke og onde verden nedenfor.» *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Det åttende veimerket er midnattsropet, slik dette er forbilledliggjort ved Kristi triumferende inntog i Jerusalem.

«Midnattsropet ble ikke så mye båret frem ved argumentasjon, selv om Skriftens bevis var klare og avgjørende. Det fulgte med en drivende kraft som beveget sjelen. Det var ingen tvil, ingen spørsmål. Da Kristus holdt sitt triumferende inntog i Jerusalem, strømmet folket, som var samlet fra alle deler av landet for å holde høytiden, til Oljeberget, og da de sluttet seg til skaren som fulgte Jesus, ble de grepet av stundens inspirasjon og bidrog til å forsterke ropet: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» [Matteus 21:9.] På samme måte følte de vantro som strømmet til adventismøtene—noen av nysgjerrighet, andre bare for å spotte—den overbevisende kraft som fulgte budskapet: «Se, Brudgommen kommer!»» *Spirit of Prophecy*, bind 4, 250, 251.

Å være en vis jomfru i de siste dager ville, av profetisk nødvendighet, kreve at disse vise jomfruene opplevde en skuffelse, som i sin tur innleder lignelsens ventetid. Uten erfaringen med ventetiden er du verken en vis eller en dårlig jomfru.

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» *The Great Controversy*, 393.

Uansett må de kloke jomfruene i de siste dager erfare en skuffelse som svarer til 19. april 1844, for lignelsens erfaring er de hundre og førtifire tusens erfaring, dem Johannes i Åpenbaringen identifiserer som jomfruer.

Dette er de som ikke er blitt besmittet med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse er blitt kjøpt fri fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åpenbaringen 14:4.

Hvor mange av Kristi lignelser blir direkte og uttrykkelig angitt som oppfylt til minste bokstav? Hver lignelse vil bli oppfylt til minste bokstav, men lignelsen om de ti jomfruene blir særskilt fremstilt som oppfylt i fortiden og i fremtiden «til minste bokstav». Den sammenlignes med den tredje engel, som skal forbli den nærværende sannhet fra 1844 og fremover inntil Mikael står fram og prøvetiden for menneskene avsluttes.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, hvorav fem var kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og har, i likhet med den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være sannhet for denne tid inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Inntil tidens avslutning er lignelsen om de ti jomfruene sannhet for denne tid, og midnattsropet skal igjen bli oppfylt til minste bokstav.

«Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødsskyggen,—sovende, sovende. Hvem kjenner sjelekval for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker ble ført til fremtiden, da signalet vil bli gitt. ‘Se, brudgommen kommer; gå ham i møte.’ Men noen vil ha ventet med å skaffe oljen til å fylle lampene sine, og for sent vil de oppdage at karakteren, som er fremstilt ved oljen, ikke kan overføres.» Review and Herald, 11. februar 1896.

Midnattsropet er det neste veimerket på horisonten i bevegelsen til de hundre og førtifire tusen. Dette veimerket ledsages av den forfølgelsen som begynner mot de trofaste i forkant av søndagsloven. Denne forfølgelsen er ytre og indre, og den indre forfølgelsen omfatter to atskilte symboler. Det ene av disse symbolene er Judas, det andre er Sanhedrinet.

Det niende messianske veimerket er sviket for 30 sølvpenge

Da ble det oppfylt som er talt ved profeten Jeremias, som sier: «Og de tok de tretti sølvpengene, prisen for ham som ble verdsatt, ham som Israels barn verdsatte, og gav dem for pottemakerens åker, slik Herren påla meg.» Matteus 27:9, 10.

Forutsigelse

Og jeg sa til dem: Dersom dere finner det for godt, så gi meg min lønn; men hvis ikke, så la det være. Så veide de opp som min lønn tretti sølvstykker. Og Herren sa til meg: Kast dem til pottemakeren – den herlige pris jeg ble verdsatt til av dem. Og jeg tok de tretti sølvstykkene og kastet dem til pottemakeren i Herrens hus. Sakarja 11:12, 13.

Judas' forræderi representerer de falske prestenes forræderi, for tallet 30 representerer prestenes alder. Prestene, som også er levitter, blir rensset som gull og sølv av Paktens budbærer. Judas' tretti sølvpenge representerer utrenskningen av de falske prestene ved søndagsloven; selv om Judas døde like før korset, var det fremdeles den samme dagen. Judas er ikke et symbol på Sanhedrinet;

han er et symbol på en som ble ansett for å være blant Kristi disipler.

Som en Kristi disippel var du en disippel av Jesu salvelse. Salvelsen ved Hans dåp forvandlet Jesu navn til Jesus Kristus, for Kristus betyr – den salvede. Hans navn ble da forandret, for Han skulle da stadfeste pakten med mange i én uke, og et fremtredende symbol på paktsforhold er et forandret navn. Jesus ble salvet med kraft ved sin dåp. Å være en Kristi disippel betydde at du var en disippel av Hans dåp. Det var ved Hans dåp at Han ble salvet med kraft. Uttalelsen av Peter i Matteus 16:18 er kjent i den kristne teologiske verden som den «kristne bekjennelse». Det er et av de store temaene for drøftelse blant teologer og lærde. Vanligvis påviser en drøftelse blant teologer og lærde noe av ingen, eller kanskje av mindre betydning, men poenget består: Kristendommen forstår at da Jesus ble salvet, ble Han da Messias.

Han sier til dem: «Men dere, hvem sier dere at jeg er?» Da svarte Simon Peter og sa: «Du er Kristus, den levende Guds Sønn.» Matteus 16:15, 16.

Peters opprinnelige navn formidlet nettopp denne sannheten, for Simon Barjona betyr «en som hører duens budskap», hvilket var budskapet ved Hans dåp. Hans dåp samsvarer med 11. september, og Judas representerer dem som på et tidspunkt bekjente en forståelse av 11. september, men mister veien underveis på stien. Judas er ikke et symbol på Sanhedrinet, for de representerer den laodikeiske syvendedags adventistkirken. Judas avla et vitnesbyrd for Sanhedrinet, men symbolikken i Sanhedrinets opprør er forskjellig fra Judas' opprør. Sanhedrinets opprør kommer til uttrykk i følgende drøm.

«Jeg samlet sammen mine skrifter, og vi begynte på reisen vår. Underveis holdt vi to møter i Orange og hadde bevis for at menigheten hadde gagn av det og ble oppmuntret. Vi ble selv forfrisket ved Herrens Ånd. Den natten drømte jeg at jeg var i Battle Creek og så ut gjennom sideglasset ved døren og så en skare komme marsjerende opp mot huset, to og to. De så strenge og beslutsomme ut. Jeg kjente dem godt og vendte meg for å åpne stuedøren for å ta imot dem, men tenkte at jeg ville se en gang til. Scenen var forandret. Skaren frembød nå utseendet av en katolsk prosesjon. Én bar et kors i hånden, en annen et rør. Og idet de nærmet seg, gjorde den som bar røret en sirkel rundt huset og sa tre ganger: 'Dette huset er bannlyst. Eiendelene må beslaglegges. De har talt imot vår hellige orden.' Redsel grep meg, og jeg løp gjennom huset, ut gjennom norddøren, og fant meg selv midt iblant en skare, noen av dem kjente jeg, men jeg våget ikke å tale et ord til dem av frykt for å bli forrådt. Jeg forsøkte å finne et avsides sted hvor jeg kunne gråte og be uten å møte ivrige, utspørrende blikk hvor enn jeg vendte meg. Jeg gjentok ofte: 'Om jeg bare kunne forstå dette! Om de bare ville fortelle meg hva jeg har sagt eller hva jeg har gjort!''»

«Jeg gråt og ba meget da jeg så at eiendelene våre ble beslaglagt. Jeg forsøkte å lese sympati eller medlidenhet for meg i blikkene til dem som var omkring meg, og la merke til ansiktsuttrykkene hos flere som jeg trodde ville tale til meg og trøste meg dersom de ikke fryktet at andre ville legge merke til dem. Jeg gjorde ett forsøk på å unnsnippe folkemengden, men da jeg så at jeg ble overvåket, skjulte jeg mine hensikter. Jeg begynte å gråte høyt og sa: 'Om de bare ville fortelle meg hva jeg har gjort eller hva jeg har sagt!' Min mann, som sov i en seng i det samme rommet, hørte at jeg gråt høyt og vekket meg. Hodeputen min var våt av

tårer, og en tung nedstemthet hvilte over meg.» Testimonies, bind 1, 577, 578.

Å anvende prinsippet om at profetene taler mer om de siste dager enn om den tiden de selv levde i, reiser et meget alvorlig spørsmål for lederne i Syvendedags Adventistsamfunnet. Søster White «samlet sammen» sine «skrifter» og begynte en returreise til Battle Creek. Battle Creek var da verkets hjerte, slik Tacoma Park er i dag, eller Jerusalem var det på Kristi tid. Hun samlet sammen sine skrifter for reisen, etter at hun hadde fremholdt en kamp hun hadde hatt angående sine skrifter. Sammenhengen i hennes drøm handler om hennes skrifter. Kampen fant sted i byen Wright.

«Mens vi var i Wright, hadde vi sendt mitt manuskript til nr. 11 til utgivelseskontoret, og jeg benyttet nesten hvert øyeblikk utenom møtene til å skrive ut stoff til nr. 12. Mine krefter, både legemlige og åndelige, var blitt hardt anstrengt under arbeidet for menigheten i Wright. Jeg følte at jeg burde få hvile, men kunne ikke se noen mulighet til avlastning. Jeg talte til folket flere ganger i uken og skrev mange sider med personlige vitnesbyrd. Byrden for sjelene hvilte på meg, og det ansvar jeg følte, var så stort at jeg bare kunne få noen få timers søvn hver natt.»

«Mens jeg således arbeidet med å tale og skrive, mottok jeg brev av en nedslående karakter fra Battle Creek. Da jeg leste dem, følte jeg en ubeskrivelig nedtrykthet i sinnet, grensende til sjelenød, som for en kort stund syntes å lamme mine livskrefter. I tre netter sov jeg knapt i det hele tatt. Mine tanker var urolige og forvirrede. Jeg skjulte mine følelser så godt jeg kunne for min mann og den medfølgende familien vi bodde hos. Ingen kjente mitt strev eller min sjelelige byrde mens jeg forente meg med familien i morgen- og andaktsstund om kvelden og søkte å legge min byrde på den store Byrdebærer. Men mine bønner kom fra et hjerte revet av angst, og mine bønner var brutt og usammenhengende på grunn av ukontrollerbar sorg. Blodet strømmet til hjernen, og fikk meg ofte til å vakle og nesten falle. Jeg blødde ofte neseblod, særlig etter at jeg hadde anstrengt meg for å skrive. Jeg ble tvunget til å legge bort skrivingen, men kunne ikke kaste av meg byrden av angst og ansvar som hvilte på meg, ettersom jeg innså at jeg hadde vitnesbyrd for andre som jeg ikke var i stand til å legge frem for dem.»

«Jeg mottok enda et brev, som underrettet meg om at man fant det best å utsette utgivelsen av nr. 11 inntil jeg kunne nedskrive det som var blitt vist meg angående Helseinstituttet, ettersom de som stod ansvarlige for dette foretagende, i høy grad manglet midler og trengte innflytelsen av mitt vitnesbyrd for å bevege brødrene. Jeg nedskrev da en del av det som var blitt vist meg angående instituttet, men kunne ikke få hele emnet nedskrevet på grunn av blodtrykk mot hjernen. Hadde jeg tenkt at nr. 12 ville bli så lenge forsinket, ville jeg under ingen omstendighet ha sendt den delen av stoffet som er inneholdt i nr. 11. Jeg antok at jeg etter å ha hvilt noen få dager igjen kunne gjenoppta skrivingen. Men til min store sorg fant jeg at min hjernes tilstand gjorde det umulig for meg å skrive. Tanken på å skrive vitnesbyrd, enten generelle eller personlige, ble oppgitt, og jeg var i vedvarende nød fordi jeg ikke kunne skrive dem.»

«I denne tingenes tilstand ble det besluttet at vi skulle vende tilbake til Battle Creek og bli der så lenge veiene var i en gjørmete, oppkjørt tilstand, og at jeg der skulle fullføre nr. 12. Min mann var svært ivrig etter å se sine brødre i Battle Creek og tale til dem og glede seg med dem over det verk som Gud gjorde for ham. Jeg samlet sammen mine skrifter, og vi begynte vår reise. ...» Testimonies, bind 1, 576, 577.

I de siste dager ble lederskapet i Syvendedags Adventistkirken, fremstilt som Battle Creek og dem hun «kjente godt», forvandlet til et katolsk prosesjonstog. Lederskapet i Syvendedags Adventistkirken ble forvandlet til et katolsk prosesjonstog. I drømmen kom de «to og to», den ene med et rør, den andre med et kors. De trakk en sirkel rundt huset og forkynnte tre ganger: «Dette huset er lyst i bann. Eiendelene må konfiskeres. De har talt mot vår hellige orden.» Hva er de «eiendeler» i «huset» som de katolske lederne i Battle Creek «konfiskerte»? Hvilken «hellig orden» i den katolske kirke ble det «talt mot»?

Mer direkte kunne spørsmålet være: «Hvilken orden innen katolisismen gikk i spissen for inkvisisjonen?» Inkvisisjonen begynte med dominikanerordenen, før jesuittene trådte frem i historien, men da de først var blitt involvert, ble de den orden som gikk i spissen for grusomheten og blodsutgytelsen.

«Over hele kristenheten var protestantismen truet av formidable fiender. Da reformasjonens første triumfer var tilbakelagt, kalte Roma nye styrker til seg, i håp om å fullbyrde dens ødeleggelse. På denne tid ble jesuittordenen opprettet, den grusomste, mest samvittighetsløse og mektigste av alle pavemaktens forkjempere. Avskåret fra jordiske bånd og menneskelige interesser, døde for den naturlige hengivenhets krav, med fornuft og samvittighet fullstendig bragt til taushet, kjente de ingen regel, intet bånd, uten sin ordens, og ingen plikt uten å utvide dens makt. Kristi evangelium hadde satt sine tilhengere i stand til å møte fare og utholde lidelse, uten å la seg skremme av kulde, sult, slit og fattigdom, og til å holde sannhetens banner høyt i møte med pinebenken, fangehullet og bålet. For å bekjempe disse kreftene innpodet jesuitismen sine tilhengere en fanatisme som gjorde dem i stand til å utholde lignende farer og å sette opp mot sannhetens kraft alle bedragets våpen. Det fantes ingen forbrytelse for stor til at de kunne begå den, intet bedrag for nedrig til at de kunne bruke det, ingen forkledning for vanskelig til at de kunne ta den på seg. Selv om de var bundet ved løfter om evig fattigdom og ydmykhet, var deres gjennomtenkte mål å sikre seg rikdom og makt, å vie seg til protestantismens undergang og pavens overherredømmes gjenopprettelse.»

«Når de fremtrådte som medlemmer av sin orden, bar de en fromhetsdrakt, besøkte fengsler og sykehus, tjente blant de syke og de fattige, bekjente at de hadde forsaket verden, og bar Jesu hellige navn, han som gikk omkring og gjorde godt. Men under dette ulastelige ytre var ofte de mest forbryterske og dødelige hensikter skjult. Det var et grunnleggende prinsipp i ordenen at målet helliger midlet. Etter denne regel var løgn, tyveri, mened og mord ikke bare tilgivelige, men også prisverdige, når de tjente kirkens interesser. Under forskjellige forkledninger arbeidet jesuittene seg inn i statlige embeter, steg opp til å bli kongers rådgivere og formet nasjoners politikk. De ble tjenere for å opptre som spioner mot sine herrer. De opprettet kollegier for fyrstesønner og adelens sønner, og skoler for allmuen; og barn av protestantiske foreldre ble dratt inn i overholdelsen av pavelige ritualer. All den ytre prakt og oppvisning i den romerske gudsdyrkelse ble satt inn for å forvirre sinnet og blende og fengsle fantasien, og således ble den frihet som fedrene hadde arbeidet og blødd for, forrådt av sønnene. Jesuittene spredte seg hurtig over Europa, og hvor enn de drog, fulgte en gjenopplivning av pavedømmet.»

«For å gi dem større makt ble det utstedt en bulle som gjenopprettet inkvisisjonen. Til tross for den alminnelige avsky den ble møtt med, selv i katolske land, ble denne fryktelige domstolen igjen opprettet av pavelige herskere, og grusomheter altfor forferdelige til å tåle dagens lys ble gjentatt i dens hemmelige fangehull. I mange land ble tusener på tusener av selve folkets beste, de reneste og edleste, de mest intellektuelle og høyt utdannede, fromme og hengivne pastorer, flittige og fedrelandskjære borgere, briljante lærde, talentfulle kunstnere, dyktige håndverkere, drept eller tvunget til å flykte til andre land.

«Dette var de midlene Roma hadde påkalt for å slukke reformasjonens lys, ta Bibelen fra menneskene og gjenopprette mørketidens uvitenhet og overtro. Men under Guds velsignelse og ved arbeidet til de edle menn som Han hadde oppreist til å etterfølge Luther, ble protestantismen ikke styrtet. Den skulle ikke skylde sin styrke verken fyrsters gunst eller våpenmakt. De minste landene, de ringeste og minst mektige nasjonene, ble dens festninger. Det var lille Genève midt blant mektige fiender som la planer om dens ødeleggelse; det var Holland på sine sandbanker ved det nordlige hav, i kamp mot Spanias tyranni, den gang det største og rikeste av kongedømmene; det var kalde, ufruktbare Sverige, som vant seirer for reformasjonen.» The Great Controversy, 234, 235.

Den katolske kirke gjorde alt de kunne for å skjule Bibelen for menneskene, ved å hevde at deres hedenske tradisjoner og skikker står over Guds Ord. Lederne for laodikeisk adventisme vil ikke føre dissidenter for retten på grunn av Ellen Whites skrifter, men katolikker som utgir seg for å være lederne i Battle Creek, vil gjøre det. Selve essensen av den katolske bests natur er å ta i bruk verdslig makt for å oppnå religiøse formål. Da adventismen søkte den juridiske, verdslige makt for å styre sine institusjoner, kan fruktene av deres «hellige orden» sees.

I sammenhengen med den spanske inkvisisjonens auto-da-fé-seremonier (troshandling) fremtrer sivstangen og korset som symbolske elementer knyttet til Kristi korsfestelse. Sivstangen viser til det spottekongesepteret som ble lagt i Jesu hånd under hans tornekroning, og som de romerske soldatene brukte til å slå ham med; den symboliserer hån, lidelse og forakt.

Korset er fremtredende representert i auto-da-fé-prosesjoner. Et grønt kors (ofte tildekket med svart flor) tjente som inkvisisjonens emblem, båret i en særskilt forberedende prosesjon dagen i forveien og vist frem under selve begivenheten. Det symboliserte tribunalets myndighet.

Konfiskasjon av gods viser til beslagleggelsen (sekvestrasjon eller proskripsjon) av en domfelt persons eiendom, en alminnelig straff under inkvisisjonen for å finansiere tribunalet og straffe kjetteri. Dette ble offentlig kunngjort i domsavsigelsene ved auto-da-fé, som understreket offentlig ydmykelse og avskrekking.

Ellen G. Whites skrifter fordømmer klart og avgjørende det lederskap som vil forby hennes skrifter i et forsøk på å bringe vingårdens sang til taushet, men dette er den siste handlingen fra en ugudelig orden, like før de åpent åpenbarer sin karakter ved søndagsloven. Et «katolsk prosesjonstog» er på linje med de tjuefem gamle menn som bøyde seg for solen. I de følgende fire avsnitt setter det første avsnittet frem «Guds bekjennende folk» i «de siste dager». Avsnittet lærer tydelig at i de siste dager vil syvendedagsadventistiske predikanter i «kirker og i store samlinger under åpen

himmel» «innskjerpe for folket nødvendigheten av å holde ukens første dag».

«Herren har en strid med sitt bekjennende folk i disse siste dager. I denne striden vil menn i ansvarsfulle stillinger følge en kurs som står i direkte motsetning til den Nehemja fulgte. De vil ikke bare selv overse og forakte sabbaten, men de vil forsøke å hindre andre i å holde den ved å begrave den under skikkens og tradisjonens rusk. I kirker og i store samlinger under åpen himmel vil predikanter inntrengende pålegge folket nødvendigheten av å holde ukens første dag. Det er ulykker på hav og land; og disse ulykkene vil øke, den ene katastrofen tett i hælene på den andre; og den lille skare av samvittighetsfulle sabbatsholdere vil bli utpekt som dem som fører Guds vrede over verden ved sin tilsidesettelse av søndagen.»

Dette identifiserer tydelig syvendedagsadventistene som det «bekjennende Guds folk» som vil oppmuntre til søndagsholdelse, og at de også vil peke «ut» «den lille skare av samvittighetsfulle sabbatsholdere». I det neste avsnittet understreker hun at tidligere tiders forfølgelse vil bli gjentatt. Det foregående avsnittet avsluttet med at hun identifiserte det bekjennende Guds folk i kontrast til dem hun omtaler som samvittighetsfulle sabbatsholdere. Deretter innfører hun tidligere historiske hendelser og advarer om at disse historiene vil bli gjentatt i de siste dager. Hun er meget tydelig.

«Satan fremmer denne løgnen for å kunne føre verden i fangenskap. Det er hans plan å tvinge mennesker til å godta villfarelser. Han tar aktiv del i utbredelsen av alle falske religioner, og vil ikke stanse ved noe i sine anstrengelser for å håndheve uriktige læresetninger. Under et dekke av religiøs nidkjærhet har mennesker, påvirket av hans ånd, funnet opp de grusomste pinsler for sine medmennesker og påført dem de mest forferdelige lidelser. Satan og hans redskaper har fremdeles den samme ånd; og fortidens historie vil bli gjentatt i vår tid.»

«Det finnes menn som har rettet sine tanker og sin vilje inn på å fullføre det onde; i de mørke avkroker av sine hjerter har de besluttet hvilke forbrytelser de vil begå. Disse menn er selvbedratte. De har forkastet Guds store rettferdsregel, og i stedet for den har de reist en målestokk som er deres egen, og idet de sammenligner seg selv med denne målestokk, erklærer de seg selv for hellige. Herren vil tillate dem å åpenbare hva som er i deres hjerter, å virkeliggjøre den ånd som tilhører mesteren som behersker dem. Han vil la dem vise sitt hat mot hans lov i sin behandling av dem som er trofaste mot dens krav. De vil være drevet av den samme religiøse fanatismens ånd som hisset opp mobben som korsfestet Kristus; kirke og stat vil bli forenet i den samme fordervede harmoni.»

«Menigheten i dag har fulgt i fotsporene til jødene i fordums tid, som satte Guds bud til side for sine egne tradisjoner. Hun har forandret forskriften, brutt den evige pakten, og nå, som den gang, er stolthet, vantro og troløshet resultatet. Hennes sanne tilstand blir fremstilt i disse ordene fra Moses' sang: «De har fordervet seg, de er ikke hans barn, den skamfleck er deres egen; de er en vrang og forvendt slekt. Lønner dere Herren slik, dere dårlige og uvise folk? Er ikke han din far, han som kjøpte deg? Har ikke han skapt deg og holdt deg oppe?»» Review and Herald, 18. mars 1884.

Det ene stedet etter det andre i Profetiens Ånd identifiserer den siste tids forfølgelse av Guds trofaste, og den «kirke i dag» som hun identifiserer, er ikke kristenheten i sin alminnelighet; det er den kirke som hun gjentatte ganger identifiserer som forbildegjort ved den jødiske kirke. Disse

klare avsnittene i hennes skrifter er drivkraften bak Syvendedags Adventistkirkens forsøk på å legge restriksjoner på Søster Whites skrifter, slik hennes drøm så treffende identifiserer. Deres handlinger mot hennes skrifter, som åpenbart var de eiendeler i hennes hus som skulle forbyes av lederne i Battle Creek, som ble forvandlet til en hellig orden av katolisismen. Deres angrep på hennes skrifter er også framstilt ved angrepet på Jeremias skrifter. Ellen Whites drøm er et annet vitne om at Jeremias skrifter ble brent.

I den tredje generasjonen av laodikeisk adventisme var kompromiss det dominerende temaet. Den tredje generasjonen er representert ved menigheten i Pergamon. Fra utgivelsen av W. W. Prescotts bok med tittelen *The Doctrine of Christ* i 1919 og frem til utgivelsen av *Questions on Doctrine* i 1957, markeres en overgangsperiode representert ved en alfa-publikasjon og avsluttet med en omega-publikasjon. Den første boken representerte W. W. Prescotts forkastelse av Løven av Judas stamme til fordel for det frafalne protestantiske synet på Kristus. Prescotts bok, treffende titulert *The Doctrine of Christ*, uthulte det millerittiske profetiske budskapet og etterlot den tomme definisjonen av Jesus som tilbes av katolisismen og den frafalne protestantismen. Den siste boken i denne generasjonen definerer en helliggjørelse og rettferdiggjørelse som ødelegger Guds lov, Hans rettferdighet og barmhjertighet. Det gamle Israel fikk ansvaret for å være betrodd oppbevaringen av Guds lov, og adventismen skulle være betrodd oppbevaringen ikke bare av Guds lov, men også av Hans profetiske Ord. I 1919 kom en bok som forkastet forsvaret av Guds profetiske Ord, og markerte begynnelsen på den tredje generasjonen av laodikeisk adventisme, som endte med en bok som forkaster Guds lov.

«Dersom du gir etter for hjertets gjenstridighet, og på grunn av stolthet og egenrettferdighet ikke bekjenner dine feil, vil du bli overlatt til Satans fristelser. Dersom du, når Herren åpenbarer dine feil, ikke omvender deg eller avlegger bekjennelse, vil hans forsyn føre deg over den samme grunnen igjen og igjen. Du vil bli overlatt til å gjøre feil av lignende karakter, du vil fortsatt mangle visdom, og du vil kalle synd rettferdighet og rettferdighet synd. De mange bedrag som vil få overhånd i disse siste dager, vil omslutte deg, og du vil skifte leder uten å vite at du har gjort det.» *Review and Herald*, 16. desember 1890.

Pergamos, den tredje menighet, førte til Tyatira, den pavelige menighet, som er den fjerde generasjon, når de 25 menn bøyer seg for symbolet på Tyatiras myndighet.

Den ordning som de tidlige kolonistene vedtok, at bare medlemmer av kirken skulle ha stemmerett eller kunne inneha embeter i den sivile regjering, førte til de mest ødeleggende følger. Dette tiltaket var blitt godtatt som et middel til å bevare statens renhet, men det resulterte i kirkens fordervelse. Et bekjennelse til religionen var vilkåret for stemmerett og embetsinnehav, og mange, som utelukkende var drevet av verdslige politiske motiver, sluttet seg til kirken uten en hjertets forandring. Slik kom kirkene i betydelig utstrekning til å bestå av uomvendte personer; og selv i presteskapet fantes det dem som ikke bare fastholdt villfarelser i læren, men som også var uvitende om Den Hellige Ånds fornyende kraft. Slik ble det igjen påvist hvilke onde følger det har, noe som så ofte er blitt bevitnet i kirkens historie fra Konstantins dager og helt til vår tid, å forsøke å bygge opp kirken ved hjelp av staten, å appellere til den verdslige makt til støtte for evangeliet om Ham som erklærte: «Mitt rike er ikke av denne verden.» Johannes 18:36. Foreningen mellom kirken og staten, hvor liten graden

enn måtte være, kan nok synes å bringe verden nærmere kirken, men i virkeligheten bringer den bare kirken nærmere verden.» The Great Controversy, 297.

«foreningen av kirken med staten, hvor liten graden enn måtte være, kan, selv om den synes å bringe verden nærmere kirken, i virkeligheten bare bringe kirken nærmere verden.» Den 18. mai 1977 overrakte Bert B. Beach (en leder i kirkens Nord-Europa–Vest-Afrika-divisjon og engasjert i mellomsamfunnsforhold) en gullbelagt medaljong til antikrist, pave Paul VI, under en gruppeaudiens i Roma. Det var en del av et møte i Conference of Secretaries of World Confessional Families. Hendelsen ble omtalt i Adventist Review (11. august 1977) og ble av Religious News Service bemerket som første gang en offisiell SDA-representant møtte en pontiff.

«Herren har uttalt en forbannelse over dem som tar fra eller legger til Skriftene. Den store JEG ER har fastsatt hva som skal utgjøre regelen for tro og lære, og han har bestemt at Bibelen skal være en bok for hjemmet. Den menighet som holder fast ved Guds ord, er uforsonlig skilt fra Roma. Protestantene stod en gang slik atskilt fra denne frafalne kirkes store samfund, men de har nærmet seg henne mer og mer og befinner seg fremdeles på forsoningens vei med den romerske kirke. Roma forandrer seg aldri. Hennes prinsipper er ikke blitt forandret det minste. Hun har ikke gjort bruddet mellom seg selv og protestantene mindre; de har gjort hele tilnærmelsen. Men hva vitner dette om når det gjelder protestantismen i vår tid? Det er forkastelsen av Bibelens sannhet som får mennesker til å nærme seg vantroen. Det er en frafallen menighet som gjør avstanden mellom seg selv og pavedømmet mindre.»

Det er sjeler som Luther, Cranmer, Ridley, Hooper og de tusener av edle menn som led martyrdøden for sannhetens skyld, som er de sanne protestanter. De stod som trofaste sannhetens vaktposter og erklærte at protestantismen er ute av stand til å forenes med romanismen, men må være like langt adskilt fra pavedømmets prinsipper som øst er fra vest. Slike sannhetens forkjempere kunne ikke mer harmonere med «syndens menneske» enn Kristus og hans apostler kunne. I tidligere tider følte de rettferdige at det var umulig å slutte seg til Roma, og selv om deres motstand mot dette villfarelsens system ble opprettholdt med fare for eiendom og liv, hadde de likevel mot til å fastholde sin adskillelse og kjempet mannhaftig for sannheten. Bibelens sannhet var dem kjærere enn rikdom, ære eller endog selve livet. De kunne ikke tåle å se sannheten begravet under en masse av overtro og løgnaktig sofisteri. De tok Guds ord i sine hender og reiste sannhetens banner for folket, idet de frimodig forkynte det som Gud hadde åpenbart for dem gjennom flittig gransking av Bibelen. De døde de grusomste døder for sin troskap mot Gud, men ved sitt blod kjøpte de for oss friheter og privilegier som mange som gjør krav på å være protestanter, lett lar gli over i det ondes makt. Men skal vi oppgi disse dyrt kjøpte privilegiene? Skal vi by himmelens Gud fornærmelse og, etter at han har frigjort oss fra det romerske åk, på ny legge oss selv i trelldom under denne antikristelige makt? Skal vi bevise vår degenerasjon ved å undertegne bort vår religiøse frihet, vår rett til å tilbe Gud etter vår egen samvittighets bud?

«Luthers røst, som gjenlød i fjell og daler, som rystet Europa som ved et jordskjelv, kalte frem en hær av edle apostler for Jesus, og sannheten de forkynte, lot seg ikke tie ved bål, ved pinsler, ved fangehull, ved død; og fremdeles sier røstene fra den edle hærs karen av martyrer oss at den romerske makt er det forutsagte frafall i de siste dager, lovløshetens hemmelighet

som Paulus så allerede var begynt å virke i hans egen tid. Romersk-katolisismen vinner raskt terreng. Pavedømmet er i vekst, og de som har vendt ørene bort fra å høre sannheten, lytter til hennes forførende fabler. Pavekapeller, pavelige høyskoler, nonneklostre og munkeklostre blir stadig flere, og den protestantiske verden synes å sove. Protestantene mister det særpreg som skilte dem fra verden, og de minsker avstanden mellom seg selv og den romerske makt. De har vendt ørene bort fra å høre sannheten; de har vært uvillige til å ta imot det lys som Gud lot skinne på deres sti, og går derfor inn i mørket. De taler med forakt om tanken på at det vil komme en gjenopplivning av fortidens grusomme forfølgelse fra romanistenes side og fra dem som slutter seg til dem. De erkjenner ikke det faktum at Guds ord fullt ut forutsier en slik gjenopplivning, og vil ikke innrømme at Guds folk i de siste dager skal lide forfølgelse, selv om Bibelen sier: 'Dragen ble vred på kvinnen og gikk bort for å føre krig mot resten av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.'»

«Pavedømmet er den menneskelige naturs religion, og menneskehetens store mengde elsker en lære som tillater dem å begå synd og likevel fritar dem fra dens følger. Mennesker må ha en eller annen form for religion, og denne religionen, dannet ved menneskelige påfunn og likevel gjør krav på guddommelig autoritet, passer det kjødelige sinn. Mennesker som anser seg selv for vise og intelligente, vender seg i stolthet bort fra rettferdighetens standard, de ti bud, og mener ikke at det er i samsvar med deres verdighet å granske Guds veier. Derfor slår de inn på falske veier, på forbudte stier, blir selvtilfredse, selvoppblåste, etter pavens mønster, ikke etter Jesu Kristi mønster. De må ha en form for religion som stiller de minste krav til åndelighet og selvfornektelse, og ettersom usannet menneskelig visdom ikke vil lede dem til å avsky pavedømmet, blir de av natur trukket mot dets ordninger og læresetninger. De ønsker ikke å vandre på Herrens veier. De er altfor meget opplyste til å søke Gud i bønn og ydmykhet, med en forstandig kunnskap om hans ord. Fordi de ikke bryr seg om å kjenne Herrens veier, er deres sinn helt åpne for villfarelser, fullt rede til å ta imot og tro løgnen. De er villige til å la de mest urimelige, mest inkonsekvente usannheter bli tredd ned over dem som sannhet.»

«Satans mesterverk av bedrag er pavedømmet; og selv om det er blitt påvist at en tid med stort åndelig mørke var gunstig for romanismen, vil det også bli påvist at en tid med stort intellektuelt lys også er gunstig for dens makt; for menneskenes sinn er konsentrert om sin egen overlegenhet og liker ikke å bevare Gud i sin erkjennelse. Roma gjør krav på ufeilbarlighet, og protestantene følger i det samme spor. De ønsker ikke å granske sannheten og gå videre fra lys til et større lys. De murer seg inne med fordommer og synes villige til å bli bedratt og til å bedra andre.»

«Men selv om menighetenes holdning er nedslående, er det likevel ingen grunn til å miste motet; for Gud har et folk som vil bevare sin troskap mot hans sannhet, som vil gjøre Bibelen, og Bibelen alene, til sin rettesnor for tro og lære, som vil heve standarden og holde høyt banneret hvorpå det står skrevet: «Guds bud og Jesu tro.» De vil sette pris på et rent evangelium og gjøre Bibelen til grunnvollen for sin tro og lære.

«For en tid som denne, når mennesker setter til side Herren, hærskares Guds lov, er Davids bønn treffende: — «Det er tid for deg, Herre, å gripe inn; for de har gjort din lov til intet.» Vi går en tid i møte da nesten universell forakt vil bli øst ut over Guds lov, og Guds folk, som

holder hans bud, vil bli hardt prøvet; men skal de miste sin aktelse for Jehovas lov fordi andre ikke ser og innser dens bindende krav? La Guds folk, som holder hans bud, i likhet med David ære Guds lov i samme grad som mennesker setter den til side og viser den vanære og forakt.»
Signs of the Times, 19. februar 1894.

To år før antikrist ble tildelt en gullmedalje av en leder i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken, i 1975, ble det anlagt søksmål mot Syvendedags Adventistkirken; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (sak nr. C-74-2025 CBR i U.S. District Court for the Northern District of California), der Equal Employment Opportunity Commission saksøkte kirkens forlagshus på vegne av to kvinnelige ansatte—Merikay Silver (en tidligere redaktør som hadde sluttet innen søksmålet ble reist) og Lorna Tobler—med påstand om kjønnsbasert diskriminering i lønn og ytelser. Kirken forsvarte sin praksis delvis ved å påberope seg religiøse unntak og ved å drøfte sin styringsstruktur.

I en edsvoren erklæring datert 6. februar 1976 (som del av et forsvarsskrift innlevert til retten) tok Neal C. Wilson (den gang president for kirkens nordamerikanske divisjon, og senere Generalkonferensens president fra 1979–1990) opp kirkens historiske syn på den romersk-katolske kirke. Erklæringen ble avgitt i sammenheng med en argumentasjon mot karakteristikker av kirken som om den hadde et «hierarki» tilsvarende det pavelige system. Det fullstendige relevante sitatet er: «Selv om det er sant at det var en periode i Syvendedags Adventistkirkens liv da kirkesamfunnet inntok et utpreget anti-romersk-katolsk standpunkt, og termen ‘hierarki’ ble brukt i nedsettende betydning for å henvise til den pavelige formen for kirkestyre, var denne holdningen fra Kirkens side ikke annet enn et uttrykk for den utbredte anti-papismen blant konservative protestantiske kirkesamfunn i den første delen av dette århundre og den siste delen av det foregående, og som nå er blitt henvist til historiens skraphaug hva Syvendedags Adventistkirken angår.»

Dette gjenspeiler et skifte bort fra kirkens tradisjonelle profetiske tolkning, som identifiserte pavedømmet som «dyret» eller antikrist i Åpenbaringen. Kritikere innenfor og utenfor kirken har tolket dette som en nedtoning av eller et oppgivelse av dette antikatolske standpunktet for å tilpasse seg moderne økumenikk eller juridiske forsvarshensyn. Wilson identifiserte i 1985 presidentene for kirkens ulike divisjoner som «kardinaler», da han uttalte: «... det finnes ingen ‘kardinal’ fra alle landene i Det fjerne østen, mens det sannsynligvis vil være to ‘kardinaler’ fra Afrika.»

Søster White uttalte at det er en frafallen menighet som minsker avstanden mellom seg selv og paven! Den tredje generasjons kompromiss fremstilles som gråt over Tammus i Esekiel åtte, og ved Pergamos’ kompromiss. Den første generasjonen fra 1863 til 1888 representerte menigheten i Efesos, en menighet som mistet sin første kjærlighet, og millerittbevegelsens første kjærlighet var det profetiske budskapet, og det første kapitlet i dette profetiske budskapet var de «syv tider» som ble satt til side i 1863.

Fra 1888 til 1919 var den andre generasjonen, representert ved Smyrna og Esekiels hemmelige kamre, vitne til Profetiens Ånds død, idet søster White ble lagt til hvile i 1915. Flere detaljer om de fire generasjonene er nødvendige for å fullføre vitnesbyrdet, men det progressive opprøret må

forstås fullt ut for å kunne fatte hvordan et frafalt folk kunne «forby» Ellen Whites skrifter, eller hvordan de kunne fremme ukens første dag som akseptabel. Judas samarbeider med «Efraims drankere», som «hersker over dette folket» i Jerusalem, og de som hersker i Jerusalem og bøyer seg for solen, er representert ved Sanhedrinet.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Blant dem som bekjenner seg som Guds barn, hvor lite tålmodighet er blitt vist, hvor mange bitre ord er blitt talt, hvor mye fordømmelse er blitt uttalt mot dem som ikke er av vår tro. Mange har betraktet dem som tilhører andre kirker, som store syndere, når Herren ikke ser på dem på denne måten. De som ser slik på medlemmene av andre kirker, trenger å ydmyke seg under Guds mektige hånd. Dem de fordømmer, kan ha hatt bare lite lys, få anledninger og forrettigheter. Dersom de hadde hatt det lyset som mange av medlemmene i våre menigheter har hatt, kunne de ha gjort langt større framgang og ha representert sin tro bedre for verden. Om dem som roser seg av sitt lys og likevel unnlater å vandre i det, sier Kristus: 'Men jeg sier eder: Det skal være mer utholdelig for Tyrus og Sidon på dommens dag enn for eder. Og du, Kapernaum [Syvendedags Adventister, som har hatt stort lys], som er opphøyet til himmelen [i kraft av forrettigheter], skal støtes ned til helvete; for dersom de mektige gjerninger som er blitt gjort i deg, var blitt gjort i Sodoma, da hadde den blitt stående til denne dag. Men jeg sier eder at det skal være mer utholdelig for Sodomas land på dommens dag enn for deg.' På den tid tok Jesus til orde og sa: 'Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige [i deres egen vurdering], og åpenbart det for umyndige.'»

«Og nå, fordi dere har gjort alle disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til dere, tidlig oppe og talende, men dere hørte ikke; og jeg kalte på dere, men dere svarte ikke; derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt ved mitt navn, som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav dere og deres fedre, slik som jeg har gjort med Sjilo. Og jeg vil kaste dere bort fra mitt åsyn, slik som jeg har kastet bort alle deres brødre, hele Efraims ætt.»

«Herren har opprettet blant oss institusjoner av stor betydning, og de skal ledes, ikke slik verdslige institusjoner blir ledet, men etter Guds ordning. De skal forvaltes med et udelt blikk på hans ære, for at fortapte sjeler på alle måter må bli frelst. Til Guds folk har Åndens vitnesbyrd kommet, og likevel er det mange som ikke har gitt akt på irettesettelser, advarsler og råd.»

«Hør nå dette, du dårlige og uforstandige folk, som har øyne og ikke ser, som har ører og ikke hører: Frykter dere ikke meg? sier Herren. Skjelver dere ikke for mitt åsyn, jeg som har satt sanden til grense for havet, en evig fastsatt grense som det ikke kan overskride? Og om dets bølger kaster seg opp, makter de likevel ikke; om de bruser, kan de likevel ikke gå over den. Men dette folk har et frafallent og gjenstridig hjerte; de har falt fra og gått bort. Heller ikke sier de i sitt hjerte: La oss nå frykte Herren vår Gud, han som gir regn, både det tidlige og det sene, i dets tid; han bevarer for oss de fastsatte ukene for høsten. Deres misgjerninger har vendt disse ting bort, og deres synd har holdt de gode ting tilbake fra dere.... De dømmer ikke den farløse sak, og likevel har de fremgang; og den fattiges rett skaffer de ikke. Skulle jeg ikke besøke for dette? sier Herren. Skulle ikke min sjel ta hevn over et slikt folk som dette?»

«Skal Herren bli nødt til å si: ‘Be ikke du for dette folk, og løft heller ikke rop eller bønn for dem, og gå ikke i forbønn hos meg; for jeg vil ikke høre deg’? ‘Derfor er regnbygene blitt holdt tilbake, og det har ikke vært noe siste regn.... Vil du ikke fra denne tid av rope til meg: Min far, du er min ungdoms veileder?’» Review and Herald, 1. august 1893.